

Kedves testvéreim!

Szeretettel fogadlak, szívből üdvözöllek benneteket. Köszönöm Antonio Maria Vegliò bíboros szavait és azt, hogy az Olasz Püspöki Konferencia Migrantes Alapítványával, a Római Egyházmegye Migrantes Irodájával és a Szent Egyed közösséggel együttműködésben megszervezte ezt az eseményt.

Kedves cigány barátaim, *o Del si tumentsa!* (Az Úr legyen veletek!)

Sokan közületek messziről jöttek, hosszú utat tettek meg, hogy ideérjenek. Isten hozott benneteket! Köszönöm nektek, hogy velem együtt meg akartatok emlékezni VI. Pál pápa és e vándorló nép történelmi jelentőségű találkozásáról. Ötven év telt el azóta, hogy VI. Pál ellátogatott hozzátok a poméziai cigánytáborba. Atyai gondoskodással szólt a pápa a nagyszüleitekhez és a szüleitekhez: „Akárhon megálltok, alkalmatlankodónak és idegennek tartanak titeket. [...]Itt nem! [...]Itt olyan valakit találtok, aki szeret, aki értékkel, aki segít benneteket.” (*Insegnamenti III* [1965], 491)

Ezekkel a szavakkal arra ösztönözte az egyházat, hogy kötelezze el magát népetek lelkipásztori szolgálatára; és közben benneteket is arra bátorított, hogy bízzatok az egyházban. Attól a naptól kezdve napjainkig nagy változásoknak voltunk tanúi, az evangelizáció és közösségek emberi, társadalmi, kulturális fejlődése terén is. Meghallgattuk doktor Peter Pollákot, aki elmondta tapasztalatát és azt, hogyan lehet előre lépni ezen az úton, és aztán folyamatosan haladni (Peter Pollák szlovák parlamenti képviselő, cigány nyelven beszélt a romák helyzetéről és arról, amit ő a romák érdekében közéleti szereplőként tesz – a szerk.)

Népetek hitének és lelki növekedésének egyik jele, hogy egyre növekszik a papi, diakónusi és szerzetesi hivatások száma. Velünk van ma Devprasad Ganava püspök, aki szintén e nép gyermeke. Rátok, kedves felszenteltek, testvéreitek nagy bizalommal és reménnyel tekintenek az általatok betöltött szerep miatt és mindazért, amit tehettek a társadalmon és az egyházon belüli kiengesztelődés folyamatáért. Közvetítők vagytok két kultúra között és ezért azt kérik tőletek, hogy legyetek mindig az evangéliumi világosság tanúi, segítve ezzel új hivatások születését, növekedését, gondozását. Ne csak a lelki úton tudjatok az emberek kísérői lenni, hanem a hétköznapi megszokott világában is, annak minden fáradalmával, örömeivel, aggodalmával együtt.

Tudom, milyen nehézségeket él meg a népetek. Amikor ellátogattam római plébániákra, a város periferiáin, volt alkalmam meghallgatni problémáitokat, aggodalmaitokat és megállapítottam, hogy ezek nemcsak az egyház, hanem a helyi vezetés felé is kérdéseket vetnek fel. Volt alkalmam látni, milyen bizonytalan körülmények között élnek sokan közületek, mert nem törődnek veletek, mert nincs munka, nincsenek meg a létfenntartáshoz szükséges eszközök. Ez szemben áll azzal, hogy mindenkinek joga van emberhez méltó élethez, emberhez méltó munkához,

oktatáshoz és egészségügyi ellátáshoz. Az erkölcsi és társadalmi rend megköveteli, hogy minden emberi lény rendelkezzen az alapvető jogokkal és mindenkinek be kelljen tartania kötelességeit. Erre az alapra lehet építeni a békés együttélést, amelyben a különböző kultúrák és hagyományok megőrzik saját értékeiket, egy olyan hozzáállással, amely nem bezárkózás és szembehelyezkedés, hanem párbeszéd és integráció. Nem akarunk többé olyan családi tragédiák tanúi lenni, amelyekben gyermekek fagnak meg, halnak meg tűzvészben, vagy romlott erkölcsű emberek tárgyként kezelik őket, fiatalokat és nőket vonnak be a kábítószer- és a szervkereskedelembé. És mindez azért, mert gyakran közönybe süllyedünk és képtelenek vagyunk elfogadni a sajátunktól eltérő szokásokat, életmódokat.

Azt szeretném, hogy népetek számára is kezdetét vegye egy új történelem, egy megújult történelem. Hogy lapozzunk egyet! Elérkezett az idő, hogy gyökerestül kitépjük az évszázados hiedelmeket, előítéleteket és a kölcsönös bizalmatlanságot: ezek gyakran a kirekesztés, a fajgyűlölet és az idegengyűlölet alapját jelentik. Nem szabad, hogy bárki is elszigetelve érezze magát, senki nincs felhatalmazva arra, hogy megtiporja mások méltóságát és jogait. Az irgalmasság lelke hív minket a küzdelemre, hogy mindezek az értékek biztosítva legyenek. Engedjük hát, hogy az irgalmasság evangéliuma felrázza lelkiismeretünket és tárjuk ki szívünket, kezeinket azok felé, akik a leginkább szűkséget szenvednek, a leginkább kirekesztettek, kezdve azokkal, akik a közelünkben vannak. Bennetek buzdítalak elsőként, hogy mai városainkban, ahol az önzés levegőjét szívjuk, igyekezzetek emberségesebb perifériákat, a testvériség, az egymás közti megosztás kapcsolatait építeni; ez a felelősségetek, egyben feladatotok is. Akkor tudjátok megtenni, ha mindenekelőtt jó keresztények vagytok, elkerültök mindent, ami nem méltó erre a névre: hamisságot, csalást, átverést, veszekedéseket. Előttetek van Boldog Ceferino Giménez Malla, népetek fia példája, aki kitűnt erényekben, alázatban és becsületességben és Szűz Mária iránti tiszteletben. Ez a tisztelet egészen a vértanúsáig vezette, a „rózsafüzér vértanúja” néven lett ismert. Őt ajánlom ma figyelmetekbe, mint példaképet az életre és vallásosságra, azért is, mert kulturális, etnikai kötelék kapcsol össze vele benneteket.

Kedves barátaim, ne adjatok alkalmat a médiának és a közvéleménynek arra, hogy rosszakat mondjon rólatok. Ti magatok vagytok a formálói jeleneteknek és jövőtöknek. Mint minden állampolgár, ti is hozzájárulhattok a társadalom jólétéhez és fejlődéséhez azzal, hogy tiszteletben tartjátok a törvényeket, teljesítitek kötelességeiteket, integrálódtok, az új nemzedékek emancipációja által is. Sok fiatal és gyermeket látok itt a teremben: ők jelentik népetek jövőjét, de a társadalom jövőjét is, amelyben élnek. A gyermekek a legértékesebb kincseitek. Kultúrátok ma a változás fázisában van, a technológiai fejlődés által gyermekeitek egyre inkább tudatában vannak lehetőségeiknek, méltóságuknak, és ők maguk érzik szükségét annak, hogy dolgozzanak egyéni előmenetelükért és a népetek haladásáért. Ehhez szükség van arra, hogy biztosítva legyen számukra a megfelelő beiskolázás. Ezt kértetek kell: ez egy jog!

A tanulás az ember egészséges fejlődésének alapja. Ismeretes, hogy közületek sok fiatal alacsony szinten iskolázott, és ez ma a legnagyobb akadálya annak, hogy hozzáférjenek a munka világához. Gyermeketeknek joga, hogy iskolába járjanak, ne akadályozzátok meg ezt! Gyermeketeknek joga, hogy iskolába járjanak! Fontos, hogy a család, a szülők, a nagyszülők adjanak ösztönzést a magasabb szintű tanulmányokhoz; a felnőttek feladata biztosítani, hogy a gyermekek járjanak az iskolába. Az oktatáshoz való hozzáférés lehetővé teszi fiataljaitok számára, hogy aktív állampolgárok legyenek, részt vegyenek országaitok politikai, társadalmi, gazdasági életében.

A polgári intézményektől azt kérjük, biztosítsák a megfelelő képzést a cigány fiataloknak, adjanak lehetőséget a legnehezebb helyzetben élő családoknak, hogy ők is megfelelőképpen beilleszkedhessenek az iskola és a munka világába. Az integráció folyamata azt a kihívást jelenti a társadalom számára, hogy meg kell ismernie a cigány nép kultúráját, történelmét, értékeit. Legyen ismert mindenki előtt a kultúrátok, legyenek ismertek az értékeitek!

Az egyház, így Szent II. János Pál pápa és XVI. Benedek pápa is, sokszor biztosított már benneteket szeretetéről, bátorításáról. Most Boldog VI. Pál pápa szavaival szeretném zárni beszédemet, aki kijelentette: „Ti az egyházban nem a periférián vagytok, hanem, bizonyos értelemben a középpontban, a szívünkben! Ti az egyház szívében vagytok!” (*ibid.*, 491-492) Itt, az egyház szívében van az általatok cigány Madonnaként tisztelt Mária is, akit hamarosan újra megkoszorúzzunk, hogy megemlékezzünk Montini pápa ötven évvel ezelőtti gesztusáról. Máriára és Boldog Ceferinora bízlak benneteket, a családjaitokat és a jövőtöket. És legyetek szívesek, kérlek benneteket, imádkozzatok értem. Köszönöm.